

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SAPTAMANAL

Abonamentul:

Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe

se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Preful inserțiunilor

un șir petit 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile

se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Doi episcopi noi

Prin votul congresului național-bisericesc din 10 și 11 Decembrie c. Biserica ortodoxă română și-a primit în două scaune arhieresti, ce au să vegheze și să lucreze la două margini de țară, doi bărbați vrednici și capabili a căror activitate va fi cu siguranță din cele mai binecuvântate pentru națiunea și ortodoxia românească.

P. S. Andrei Magier, noul episcop al Aradului, aduce într-un scaun, făcut glorios prin uriașă acțiune culturală, pastorală și națională a regretatului episcop Grigorie Comșa, însușiri de rară chibzuială, de susținută tenacitate, de mare vrednicie. În vremurile noastre, cu atâtea chemări ispititoare spre direcții neverificate, un om care are calmul, robustețea de judecată și cultura necesară pentru a discerne ce e bun și ce e rău, dar în același timp și energia care mână la acțiune continuă și stăruitoare pentru învierea vieții și instituțiilor bisericești, e un om deosebit de prețios.

În celalalt colț de țară, în care se agită și mai mult atâtea curente și direcții nu totdeauna destul de potrivite cu statul român și cu neamul nostru ortodox, P. Sf. Tit Sîmedrea duce o precizie și nuanțată înțelegere și o pasionată iubire a specificului nostru sufletesc, dar și talentul de-a face simpatic și iubit acest specific al nostru. Om de cultură adâncă și variată, înțelegător al tainelor religioase ale sufletului, bine informat în metodele cele mai moderne de îndrumare pastorală a credincioșilor și a preoțimii, P. Sf. Tit e așteptat la lucru cu cele mai întemeiate nădejdi.

Intru mulți ani, Prea Sfințiți Stăpâni!

*

Notă biografică a P. Sf. Episcop Andrei Magier Crișanul. — Născut în anul 1891 în comuna Satu-râu, jud. Arad, unde tatăl său Traian a fost preot, iar în urmă protopop în Buteni. A urmat clasele primare în comuna sa natală și le-a terminat în Timișoara. Studiile liceale le-a făcut în Arad și Beiuș, terminând liceul cu nota generală foarte bine. Între 1909 și 1913 a urmat facultatea de teologie luând doctoratul în Cernăuți. A terminat și facultatea de litere la universitatea din Budapesta.

Între 1914—1917 a condus Internatul diecezan din Beiuș în calitate de rector. În toamna anului 1917, chemat la Oradea de actualul P. S. Episcop Roman Ciorogariu, devine colaboratorul său nedespărțit. Între 1918—1921 este secretar consistorial iar dela 1921—1926 consilier-referent bisericesc.

În toamna anului 1923 când ia ființă Academia de teologie din Oradea devine și profesorul ei de Exegeză N. T. în care calitate funcționează până azi. Între 1921—1924 redactează foaia eparhială „Legea

Românească”. În 1924 este tuns monah în mănăstirea Sinaia, fiind ridicat la rangul de protosincol. În 1925 devine arhimandrit, iar în 1926 este hirotonit întru arhieru ca vicar arhiepiscopesc.

A scris un comentariu complet la cărțile N. T. A colaborat la mai multe reviste culturale și s'a distins ca conferențiar. A făcut călătorii de studii în: Anglia, Franța, Germania, Italia etc. În 1925 cu prilejul pelerinajului la locurile sfinte a primit decorația de comandor al Sfântului Mormânt. Pentru răspândirea culturii franceze i s'a conferit gradul de Ofițer al Academiei franceze. Vorbește bine limbile străine: germana, franceza și engleza.

A activat în Oradea pe teren social și național fiind unul din fondatorii Casei Naționale. A cutreerat toate comunele din eparhie semănând cuvântul lui Dumnezeu și dragostea de țară.

*

Notă biografică a P. Sf. Episcop Tit Sîmedrea. — Născut la 4 Septembrie 1886 în comuna Naipu, județul Vlașca, a absolvit seminarul Nifon Mitropolitul din București și a fost hirotonit preot în 12 Septembrie 1907 pe seama bisericii parohiale din parohia Prunaru în jud. Vlașca, unde a funcționat efectiv până la 12 Oct. 1916. Dela această dată a fost înrolat ca preot voluntar, în războiul pentru întregirea neamului la reg. 84 infanterie, la reg. 36 infanterie, la spitalul II Contagioși și la reg. 30 infanterie, de unde a fost demobilizat pe ziua de 1 Octombrie 1920.

Între timp a absolvit, cu titlul de licențiat, facultatea de teologie de pe lângă universitatea din București, precum și facultatea de drept de pe lângă universitatea din Iași, dobândind titlul de licențiat în drept.

Pe ziua de 1 April 1921 a fost numit preot al bisericii parohiale Sf. Nicolae Tabacu din București. În anul școlar 1922—23 a fost trimis pentru completarea studiilor de teologie la facultățile libere de teologie protestantă din Montpellier și Paris.

În 15 Septembrie 1923 a fost numit în funcțiunea de director al cancelariei Sf. Sinod și transferat ca preot deservent la Catedrala mitropolitană. În 24 April 1924 a fost călugărit în mănăstirea Cernica, dându-i-se numele de călugărie Titu. În sesiunea din toamna anului 1925 Sf. Sinod l-a ales arhieru-vicar în postul din nou înființat pe lângă arhiepiscopia Bucureștilor și a fost hirotonit arhieru în ziua de Buna-Vestire, 25 Martie 1926.

În sesiunea din toamna anului 1926 Sf. Sinod l-a numit delegat director al Institutului Biblic și de misiune. A mai ocupat funcțiunea de director al Academiei de muzică religioasă în primul an de funcționare și ocupă dela înființare, cu titlu provizoriu, catedra de liturgică dela această Academie.

Este președintele asociației religioase „Patriarhul Miron”; iar asociațiile studenților creștini din România, în congresul din Septembrie 1929, l-au ales președintele lor activ.

Rea credință pe toată linia

Este cunoscută întărătarea cu care închid ochii clericii uniți ca să nu vadă caracterul miraculos al evenimentelor dela Maglavit. Și te uimește acest subit spirit critic la care se trezesc cu unanimitate umilii cetitori ai Molitvelnicului în bisericuțele atârnoare de Blaj, de câteori e vorba de Maglavit, ca să-i lase rezorturile să se moae, tot atât de subit, dacă întorci discuția spre Lourdes.

Iar «Unirea», care dirijează alternarea aceasta de svăcnire antimaglaviteană și de admirație lourdesiană, găște «șireata» și argumente pentru aceste ritmice ridicări protestatate contra Maglavitului și înghenuncheri suspinate în fața Lourdes-ului. Se îngrijesc el «Zorile», în febrilitatea lor ateistă, să scoțoască și să scoată la declarații pe toți necredincioșii, din cari să poată cita «Unirea», dispusă la cea mai acerbă îndoială dacă-i vorba de Maglavit.

Când a aflat că s'a pronunțat și «marele psihiatru», dl Iorga, care de altfel și-a explicat atitudinea cu premisa că azi nu se mai pot face minuni, Biserica fiind un sistem închis (închis poate și cătră Dumnezeu, după concepția dlui Iorga), «Unirea» s'a repezit avidă, reproducându-i rândurile.

Dar iată că și-au ridicat cuvântul și oameni mai cumpăniți, mai obiectivi și mai competenți în chestiunile în desbatere și și-au spus asupra Maglavitului un cuvânt prin care se recunoaște că știința nu poate explica deplin acest fenomen. «Unirea» nu-i mai citează. Dimpotrivă îi tăvălește și pe ei în saliva abundentă a batjocurilor sale. A scris Dr. I. Popescu-Sibiu, — care a stat cu săptămânile la Maglavit și care nu poate fi socotit că a avut vre-un pronunțat atașament față de Biserica, — negru pe alb următoarele: «Credem că nu s'ar putea impune exclusiv valoarea punctului de vedere științific; trebuie să se țină seama și de realitatea și de forța unei alte valori: credința, ce-și are și ea o lumină a ei».

A scris savantul psihiatru de celebritate mondială, Dr. G. Marinescu, cu multă cumpătare și modestie, plecând dela recunoașterea că «științei i se poate cere să caute adevărul, dar nu să-l și găsească» și afirmând categoric că vedenia lui Petrache Lupu nu e un fenomen morbid, ci unul care, dimpotrivă, «ridică potențialul psihic al individului, dându-i puterea de-a face lucruri mari». Numai că n'a declarat fățiș că avem de-aface cu o teofanie. Dar un savant de talia dlui Dr. G. Marinescu și-a dat seama că o astfel de afirmație nu mai ține de știință, că știința are să meargă până unde o ajută experiența comună a tuturor oamenilor și în cazurile miraculoase ea are doar să constate condițiile sufletesti în cari s'a produs

faptul, nu să ateste caracterul miraculos al faptului însuși. Dacă ar fi spus mai mult dl Dr. G. Marinescu, «Unirea» ar fi fost cea dintâi care să-l acuze de prejudecăți, de părtinire, de spirit neștiințific etc.

Dar declarațiile acestea nu i-au mai plăcut «Unirii». Și-l face pe Dr. G. Marinescu cu ou și cu oțet: ignorant, de rea credință etc.

Mai ales nu-i convine că savantul român a constatat că Maglavitul prezintă caractere asemănătoare cu Lourdes-ului.

Auzi domnule! Să îndrăznești să comiți o astfel de impietate. Și dă-i și numără câte vindecări s'au întâmplat la Lourdes din anul 1890 până în 1914, uitând că Maglavitul nu datează decât de-o jumătate de an și proporțional cu numărul vindecărilor întâmplate la Lourdes în primul an, la Maglavit s'au întâmplat cu mult mai multe. «Temutul» adversar al dlui Dr. G. Marinescu, un oarecare Străjeru, îi aduce la cunoștință dlui Dr. G. Marinescu că la 1882 s'a înființat la Lourdes un *biroiu de constatări medicale*, compus din medici cari cercetau bolnavii înainte de-a veni la Lourdes și starea lor după vindecare. Dar la Maglavit, s'a făcut așa ceva? (În paranteză îl întrebăm și noi pe acest Don Quichotte, combatant al dlui Dr. G. Marinescu: știe că biserica catolică a declarat Lourdes ul de loc sfânt înainte cu mult de-a se înființa acel biroiu, la 1862, fără să-i mai aștepte rezultatele lui?)

Și mai știe că atât biroiu acela de constatări medicale, cât și cele câteva sute de vindecări minunate pe cari le afișează ca petrecute dela 1890 până la 1914, sunt lucruri întâmplate după 1866 de când administrația Lourdes-ului a luat-o congregația «Misionarilor concepției imaculate», cari, după cum spune Lachenmann în *Religion in Geschichte und Gegenwart*, «au contribuit la avântul Lourdes-ului prin exagerarea și inventarea zgomotoasă de minuni și printr-o industrie cucernică la aparență dar fără scrupule în realitate, care a exploatat ca pe-o afacere de rând acel loc?»)

Și-l întrebă iarăși cu severitate savantul P. Străjeru pe Dr. Marinescu: ai cetit cartea lui G. Bertrin, *Histoire critique des eveniments des Lourdes. Paris 1913*? Dr. G. Marinescu i-ar putea răspunde — dacă ar socoti de vre-o importanță să ia cunoștință de existența și «știința» Străjerului — că nu cartea aceasta e cea mai de încredere, odată ce e scrisă «din încredințarea episcopului de Tarbes» (episcopul locului) — lucru ce străjerul Lourdes-ului uită în cucernica-i șiretenie să-l spună. Ar putea să-i spună dl Dr. G. Marinescu că sunt și alte scrieri asupra Lourdes-ului, în cari se explică medical fenomenele de acolo;

Probleme-Recensii-Comentarii

Conferențele religioase în Sibiu.

— Sub auspiciile Frăției Ortodoxe Române, Sibiu, s'au ținut săptămâna trecută o serie de conferințe cu subiecte religioase. Seria a început-o în 27 Nov. P. C. consilier T. Scorobăț cu subiectul: „Problema unirii bisericilor”. P. C. Sa a avut fericirea de a fi martor ocular la unele congrese internaționale, în care s'a discutat despre unirea bisericilor. De sigur, problema era mult prea vastă ca să poată fi cuprinsă într-o singură conferință. Încercări de unire între biserici s'au făcut multe în decursul timpului, dar ele n'au dus la rezultatul dorit. Congresele internaționale cari s'au ocupat cu problema unirii bisericilor și asupra cărora a stăruit mai mult conferențiarul, au fost cele dela Stockholm și Lausanne. În special congresul dela Stockholm a fost impunător.

Viitorul va deslega poate și această problemă care frământă multe suflete creștine dornice după unirea și armonia care trebuie să existe în biserică. —

Luni în 2 Decembrie a vorbit tot în cadrele FOR-ului dl profesor Silviu Cosma despre «Confesiunile din imperiul roman», arătând starea imperiului roman în ultimele clipe ale existenței sale. Când religia statului roman a decăzut, anarhia și demoralizarea i-a luat locul. Confesiunea ce se menținea mai mult era cea iudeo-creștină, în deplină libertate. Celelalte religii, dintre cari și cea creștină, care începuse să se înfiripeze, erau oprite și socotite periculoase pentru statul roman. —

În 4 Decembrie părintele profesor N. Colan, rectorul Academiei teologice, a vorbit despre «Portrete de tineri din sfânta Evanghelie».

Mântuitorul a iubit întotdeauna sufletele tinere, nevinovate și înflăcărâte de entuziasm. Când a voit să arate curățenia sufletească pe care trebuie s'o aibe orice om, a luat un copil și l-a prezentat lumii ca exemplu de urmat. «De nu veți fi ca unul din aceștia, nu veți dobândi împărăția cerurilor», a spus Mântuitorul. Plecând dela această atitudine a Mântuitorului față de cei tineri, conferențiarul își dezvoltă subiectul arătând entuziasmul și setea de viață a tinerilor din sfânta Evanghelie.

Din galeria tinerilor N. I. desprinde două portrete de tineri, cărora le conturează întreaga psihologie. Unul din sf. Evanghelie, a tinerului dornic după viața veșnică, al doilea din Faptele apostolilor, tinerul din Troada, Eutih.

Amândouă aceste suflete au un dor de viață, un dor de-a cunoaște. Ele sânt înflăcărâte de entuziasmul, de care numai un suflet tânăr e capabil.

Aceste portrete de tineri le prezintă mai ales tinerilor cari au asistat în mare număr la această frumoasă conferință. —

Toate conferințele sânt încadrate de recitări alese și de cântări executate de corul studenților dela Academia teologică și de corul Școlii normale.

Conferințele sânt audiate de numeros public.

O altă conferință ținută sub auspiciile FOR-ului a fost cea a dlui prof. I. D. Ștefănescu despre «Cetățile Bisericii», care a avut loc în seara de sf. Nicolae în sala cea mare a prefecturii. Cu o scânteitoare vervă și într-o prodigioasă revărsare de idei și observații juste extrem de interesante, celebrul conferențiar răsfățat de orice auditoriu, a arătat ce izvoare de viață spirituală au fost și pot deveni mândăstirile românești.

*

Oglinda sufletului. — Este un adevăr în deobște acceptat că vorbele folosite de un om oglindesc sufletul lui. Cu acest adevăr înainte să confemlăm „frumosul” buchet de expresii, pe care, învingându-ne fireasca repulsiune, l-am adunat dintr'un singur număr al foii blăjene ce se împărțese de „binecuvântatele daruri spirituale” ale Romei.

Din titlul unui singur articol (se înțelege, e vorba de cel de fond, care regulat epuizează dicționarul cel mai pitoresc la adresa ortodoxiei): «Răsboi criminal», «Ura dominantă în fierbere». După această uvertură cu tunete și spumegări, urmează deslănțuirea... piperatelor binețe de cartier mărginaș. Ține-te bine răbdare și ascultă epitate: „Simbriași ai sectarismului dominant”! «Ura lor crește și întrebunțează mijloace tot mai abominabile». «Decât fișăria vorbelor este infinit mai condamnabilă îndărătnicia cu care repetă mereu insultele cele mai grosolane și mai idioate la adresa bisericii unite». «Bătășii confesionali” se năpustesc „cu furie” etc. etc.

Dar mai des întâlnim în limbajul uniat cuvântul crimă în toate legăturile și derivările posibile. Sunt obsedați sârmanii de ideea aceasta, de par'că fiecare ar întrupa un Raskolnicoff. Au comis o crimă, sau vor comite, sau o comit continuu? Obsesia aceasta a cuprins și ziarul dlui Frollo. Se strigă mereu și acolo cuvântul „crimă națională”. Contra cărei națiuni? Ce națiune reprezintă și apără dl Frollo?

„Crimă națională” contra uniților în special și contra „românilor catolici în general”. Cine or fi românii aceștia catolici, contra cărora se săvârșește o „crimă națională”? Câți sunt? Și din câte țări au venit? Știm că e familia dlui Frollo (vor fi vreo 10 membrii în total). Dar pe alții nu-i prea știm, că n'au ziar. Am vrea să-i înșire dl Frollo pe toți cu numele în vre-un număr din „Farul Nou”.

Să vedem cine e această entitate importantă din România care, adunată din toată lumea, reclamă dreptul de-a folosi bunurile fostului stat catolic, realizate din sudoarea iobăgească a oropsitului neam din Ardeal. Să vedem cine este această românie catolică în numele căreia vorbește la toate răspântiile dl Frollo, care n'are nici o picătură de sângere românesc în familia dsale, pentru că a disprețuit orice amestec fizic sau spiritual cu acest neam, pe care-l dăscălește așa de rentabil.

Acum înțelegem de ce „crimă națională” e vorba!

De ce nu e atât de precaută „Unirea”, care și-a făcut sistem din a lovi și a țipa tot ea număr de număr în gura mare — cam aceasta e tactica de luptă a tuturor minorităților din România cari urmăresc defăimarea și slăbirea acestei țări —, să se descotorosească de alianța „Farului Nou” în strigătele împotriva poporului român ortodox?

P. S. În numărul din urmă al „Farului Nou” se scrie că „românii catolici” nu vor mai citi de aci înainte „Universul”, care e protivnic revizionismului și concordatului și deci comite o „crimă națională” contra „românilor catolici”, ci numai „Dimineața” și „Zorile”. Nu ne mirăm. Se știe doar că acum câțiva ani catolicismul și francmasoneria — cele două internaționale — au încheiat un pact de alianță în contra naționalismului în plină renaștere.

Duhovnicul. — Sântem în postul Nașterii Domnului. În vederea prăznuirii apropiate, adevărații creștini se pregătesc sufletește prin post și rugăciune, ca să se poată împărțasi cu sf. taină a mărturisirei și apoi a sf. împărțasani, însuși trupul și sângele Mântuitorului Isus Hristos.

Esté timpul potrivit să vorbim despre duhovnic, în special despre duhovnicul tău, iubite creștine.

Ai tu, creștine, un duhovnic permanent? Iți pun această întrebare, știind că este bine să ai omul, căruia să-i încredințezi sufletul tău, omul în care ai deplină încredere, ca să-i poți încredința tainele sufletului tău. El ne învață să ne cunoaștem greșelile și slăbiciunile, dar și puterile tainice sufletești și posibilitățile nobile ale luptei noastre spre mai bine. Cu el trebuie să

analizăm. Cei dintâi au dar dela Dumnezeu, cei din urmă sunt beneficiarii muncii lor îndelungate. Cei dintâi nu se vor gândi la procesul încopierii ideilor, deci nu vor face lecția cu psihologia în mână. Cei din urmă vor fi nevoiți însă să ție seamă de ea pas de pas, dacă vreau să fie folositori. Se va presupune cumva, că toți profesorii de religie au darul intuiției psihologice? Ori trebuie disprețuiți ceilalți? Nici una, nici alta!

Dimpotrivă. Cu toată spontaneitatea, cu toată vioiciunea, pe care o trezesc în jurul lor intuiționiștii, cât de siguri de sine și cât de norocoși în a secera rezultate și mai bune ajung, dacă nu se vor mărgini la experiența proprie, ci vor studia și vor cunoaște și rezultatele științei sufletului. Doar mulți au ajuns intuiționiști numai după ce psihologia le-a deschis ochii și a trezit darul.

Și atunci, cel mai potrivit răspuns celorce mi-ar face observația: „Cine analizează lecția cu psihologia în mână?”, — îmi pare cel al dlui Claparede: „Între psihologie și educație sunt aceleași relațiuni ca între fiziologie și medicină; dacă un medic practician nu mai are nevoie să fie fiziolog, toată lumea va conveni, că în timpul uceniciei a trebuit să fie”.

Indiferent de ce fel de psihologie

* O. c.

ne-am folosi, fie teoretică, fie experimentală, ne va vorbi despre elementul cugețării, simțirii și voinții. Senzații, percepții, apercipții, reprezentări, reproduceri de reprezentări, noțiuni, judecăți, raționamente, sentimente senzoriale și de cele cari s'au despărțit de simțuri și au existență independentă, voință cu diferitele elemente componente, ceea ce constituie individualitatea și personalitatea cuiva; felul producerii lor, intensitatea, tonul, reacția la diferite influențe neașteptate, ori așteptate, și rezultatul lor; raportul lor în legătură cu interesul, atenția, imaginația, memoria cuiva, — iată chestiunile pe cari le analizează psihologia. Pe care dintre acestea nu le atinge religia obiectivă, când vrea să se trecoare în suflet și să producă acolo ordine și lumină? Dacă n'am studia și psihologie, ci numai teologie, am risca să frângem o rămurea, o mlădiță, și poate pe cea mai încărcată de flori și de viitor rod, ori poate ca s'o curățim ne-am duce cu barda, și ca să tăiem un trandafir de prins în piept — cu toporul.

Sufletul trebuie predispus pentru religie. Trebuie să știm cum se predisune. Religiei îi trebuie o anumită atmosferă. Trebuie să știm cum s'o creăm. Are anumite defecte. Trebuie să știm să le delăturăm fără durere, fără să simțim măcar. Vrei să potențezi fie sentimentul, fie voința, fie

să-i corectezi cugetarea. Trebuie să știi cum poți să te furișezi până la resortul cel mai intim și ce să faci acolo, cât și cum să sucești șurubul, ca să-i produci bucurie. Toate sunt lucrări în primul rând de natură psihologică.

Tot ce urmărește religia e pentru suflet și clădește înălțând, înobilând, ceea ce este în suflet; și ce este în suflet, e studiat de psihologie. Fără ea nu se poate face învățământ religios.

Cu ajutorul psihologiei limpezim concepțiile elevilor despre lume și despre rostul omului pe lume — în sens creștinesc; cu ajutorul ei restabilim raportul dintre om, lume și Dumnezeu și datorile facem să-și recunoască datorile față de sine, de semenii, de făpturi și de Făcător. Cu ajutorul psihologiei deschidem obloanele sufletului, ca să lase să intre în lăuntru lumina lui Hristos cu raza harului divin. Cu ajutorul psihologiei deștepăm, întărim, ciselăm, sfințim, nu numai sentimentul religios, ci și pe toate cele bune, cari însoțesc și trebuie să însoțească pe cel religios, și lăsăm să tânjească în umbră și să moară în întunec pe cele urâte, pe cele rele, josnice. Cu ajutorul psihologiei intrăm în intimitatea ființei elevului și facem să simtă acolo miraculoasa atingere a degetului Mântuitorului, care dă vedere dintr'odată, dă vederea împă-

FOIȘOARA

Psihologia în serviciul învățământului religios

— Intre metodă și spirit —

[Sfârșit]

Deci totul e întâi psihologie, pentru ca apoi să se schimbe în pedagogie, în metodă corăspunzătoare.

Mi s'ar putea face observația: dar cine analizează cu psihologia în mână tot ce face într-o lecție?

W. James, americanul, spune: o vedere generală (psihologică) cu condiția să fie exactă, e de ajuns.* Și James se poată să aibă dreptate, însă cu o corectură. Afirmația e foarte potrivită numai pentru cei născuți psihologi și pedagogi, nu și pentru cei făcuți. Căci sunt oameni, cari deși nu pot analiza dintr'odată ce văd sau presupun, văd și presupun exact ori aproape exact. Aceștia sânt intuiționiștii. Și sunt alții, cari muncesc grozav, se pun în fel de fel de situații și studiază tot ce s'a scris în specialitate pentru ca să ajungă la rezultatul celor dintâi. Sunt tipuri de

In Claparede: Pedagogia și Psihologia experimentala.

discutăm problemele vieții, cu el trebuie să ne sfătuim în îndoielă, și îndată ce ne-am convins, că el vrea și poate să ne conducă și să ne ajute, că el se interesează de durerile noastre sufletești și dorește alinarea lor, că el însuși este un om virtuos și înțelept, trebuie să avem deplină încredere în el și să ne supunem cu ascultare judecății lui.

Duhovnicul tău trebuie să-ți ajute după cea mai bună a sa conștiință și putință. El este dator să păstreze taina încredințată, chiar și dacă nu este vorba numai de un păcat. Dacă așteptăm dela alți oameni să păstreze cu sfințenie tainele ce li se încredințează, cu cât mai mult o cerem aceasta dela duhovnicul nostru.

Cum stă însă lucrul din partea celui ce se spovedește? El n'are oare anumite obligațiuni? El nu trebuie oare să tacă? Are el oare voie să vorbească asupra spovedaniei cum îi place? De sigur, el nu este legat prin jurământ, ca preotul; cu toate acestea ar fi o foarte mare greșală, să vorbești fără motiv despre mărturisire. Fiecare om care se spovedește, ar trebui să plece dela scaunul mărturisirii cu hotărârea, de a nu mai vorbi altora despre mărturisirea sa. N'are rost, să vorbești cu alții despre cele ce ai vorbit cu duhovnicul tău, — lucruri care privesc numai sufletul tău.

Poate că la unii joacă rol patima de a se face interesanți, prin trâmbitarea în lumea largă că au un duhovnic stabil.

Dacă s'ar mărgini toate acestea numai la ridiculă vanitate, n'ar fi la urma urmei prea rău. Dar astăzi, când diavolul și slujitorii lui se ridică tot mai îndrăznești împotriva învățăturilor bisericii, când aproape în toate atelierile și birturile se vorbește despre cele sfinte fără venerațiune, noi, credincioșii adevărați, n'avem să vorbim niciodată despre spovedanie, ci să o învăluim în tăcerea iubirei noastre sfinte.

Toate vorbele, ori cât de bine intenționate ar fi, aruncă asupra mărturisirii și asupra duhovnicului umbra discreditării.

Duhovnicul nu se poate apăra, căci el nu află nimic despre flecăreală — și așa se pot ivi tot felul de presupuneri și suspiciuni.

Ceeace spui și promiți la spovedanie, nu trebuie să știe nimeni afară de duhovnic; ceeace ți-a spus duhovnicul, păstrează-o tainic în sufletul tău și nu o duce în stradă. Păstrează-o închisă în camera sufletului tău și nu lăsa pe nimeni să privească înăuntru. Spovedania este gingașă, curată și sfântă, ea nu suferă nici o atingere.

[După izvor străin]. Pr. V. Br.

răției lui Dumnezeu, după care atingere divinul Cărmaci e lăsat să se așeze la postul de comandă și să-i strecoare cereasca lui comandă până în vârful celui mai depărtat firicel de nerv, încât nesilit de nimeni să nu mai poată face decât ceeace ordonă și vrea Stăpânul vieții. Cu ajutorul psihologiei vom putea face religie fără constrângere, bine știind, că „în materie religioasă constrângerea nu este bună, decât ca să dea naștere ipocriziei, a cărei fică este lipsa credinței ori disprețul religiei. Hristos Isus Domnul n'a forțat credința“.*

În acest înțeles stă psihologia în slujba învățământului religios și de ajutorul ei nu ne putem lipsi. Fără ea am fi pescari fără năvod.

3. Dar acum ajungem la partea grea. Despre care psihologie e vorba? În vremea din urmă în domeniul psihologiei domnește babilonie întreagă! Iar pe urma acestei babilonii, anarhie în pedagogie și haos în școală.

Până acum vreo treizeci de ani despre om stăpâna concepția *dihotomică*. Psihologia era în adevăr știința despre suflet și puterile lui. De atunci încoace concepția dihotomică s'a înlocuit prin cea *monohotomică*. Psihologia a îmbrățișat mo-

* Preotul Girard: Educația prin limba maternă.

Liga antirevizionistă română, secția Brad, cu comitetul pentru comemorarea alor 150 ani dela revoluția lui Horia, Cloșca și Crișan, și cu „Astra“ despărțământul Brad, au organizat sărbătorirea zilei de 1 Decembrie 1935. Au participat peste 4000 de crișeni veniți din toate satele Zarandului până la Gurahonț.

După serviciul divin s'a făcut sfințirea bustului ridicat lui Crișan, ear dl Ion Ghișă a deschis adunarea vorbind despre importanța tradițiilor în viața popoarelor și cultul eroilor noștri.

Dl Dr. Ion Radu, președintele comitetului pentru comemorarea alor 150 ani dela revoluția din 1784, a descris acțiunea lui Crișan și a celorlalți zarandeni în această revoluție și a predat bustul primăriei. Se știe că acest comitet a mai ridicat 10 troițe, din piatră cioplită, în comunele Crișcior, Curechi, Mesteacăn, Mihăieni, Buceș, Vălișoara, Hălmaș, Gurahonț și Ribița. Pe troițe s'a scris cu litere de aur istoria luptelor dela 1784 și 1848, petrecute pe acel loc.

Dl Candin Ciocan, directorul liceului ortodox român și delegatul „Astrei“, prin cuvinte înflăcărâte a arătat importanța zilei de 1 Decembrie pentru zarandeni.

Dl profesor Cornel D. Rusu, a impresionat asistența prin soliditatea argumentelor cu care a combătut revizionismul unguresc.

Corul elevilor liceului condus de dl Gh. Părvu, a dat răspunsurile la serviciul divin și a delectat adunarea cu cântece național-patriotice executate cu multă precizie.

Cercuri religioase. — La praznicul Arhangh. Mihail și Gavril din a. c., preoții cercului religios Budila, din tractul Sf. Gheorghe și Oituz, s'au întrunit în comuna Dobârlău, protopopiatul Oituz, pentru târnosirea bisericii din loc, căreia i s'au făcut reparațiuni radicale, prin stăruința harnic ului preot N. Frateș, din loc.

Cu această ocazie răspunsurile la sfânta liturghie au fost date de corul de adulți, din comuna Mărcuș, protopopiatul Oituz, care sub conducerea dnei Goicea, învățătoare, a dat dovadă, prin executarea minunată a liturghiei lui Muzicescu, cât de mult se poate face prin muncă stăruitoare.

După priceasnă predică părintele Aurel Radu, din Teliu, despre însemnătatea praznicului. La sfârșitul slujbelor părintele Iordan Curcubătă, din Budila, președintele cercului anunță șezătoarea culturală de după masă, când conferențiară părintele I. Greceanu, din Măr-

nismul, realismul critic, paralelismul fiziopsihologic, wundtianismul și mai ales experimentalismul, care răsămându-se pe toate, ocolește cu prudență ralierea la unul din curentele înșirate.

S'a ajuns așa de departe, încât s'a afirmat că omul (trupesc) este sufletul lui, ceeace l-a făcut pe prof. Ios. Geysler să strige în cartea „Die Seele“: „Omul nu este sufletul lui, ci are un suflet (Der Mensch ist nicht die Seele, sondern hat eine Seele; pag. 85)*. Dihotonismul e declarat ignoranță și superstiție. Cu alte cuvinte, dela sufletul=lucru al lui Democrit, am trecut peste sufletul=0 sumă de însușiri și stări deosebite ale creierului, cum îl definea francezul Azais (1766—1845), ca să ne oprim la identificarea sufletului cu materia. În chipul acesta materialismul a ucis psihologia și a zăpăcit pedagogia, care nu mai știe ce are să facă, câtă vreme de trup se mai îngrijesc și alte ramuri de știință.

Realismul critic nu vrea să se mai întrebe de este suflet și materie, ori amândouă sunt unul și același lucru. El vorbește de „tot cuprinsul apercipției“, care nu e altceva decât aparența lucrurilor, fenomenelor și raporturilor, cari există independent de conștiința și conștiința omului.

Profesorul Wundt se singularizează și ne trezim în lumea ideilor lui Plato și al

cuș, despre Sf. Taine ale bisericii noastre, părintele A. Radu despre Maglav, teologul I. Comșa, din Mărcuș, despre „Grija de căpetenie a fiecărui creștin“. Răspunde, la sfârșit, în cuvinte adânc simțite pâr. N. Frateș.

Șezătoarea se încheie prin cântarea rugăciunii „Tatăl nostru“, de către întreaga asistență din localul școlii primare. Asistent

Duminecă, în 24 Noembrie 1935, preoții cercului Budila s'au întrunit în frunța comună pur românească Mărcuș, din protopopiatul Oituz.

La sfânta liturghie răspunsurile au fost date de corul adulților din loc, înființat și condus de dna Goicea, care împreună cu soțul dsale își jertfește

Biserica Romei în Germania lui Hitler

Dela prima privire asupra situației ce s'a creiat bisericii catolice în noul stat național-socialist putem constata cu ușurință, că această instituție divină, orbită de dorul stăpânirii pământești, a căzut în totală disgrație. În „Reich-ul al treilea“, cum se numește statul lui Hitler, „centrum“-ul catolic, acest puternic partid politic este atacat cu înverșunare descoperindu-i-se fără cruțare politica sa criminală, deadreptul ucigătoare, față de poporul german.

Tras la răspundere acest partid pentru politica sa distructivă, cu el împreună se cere socoteală și bisericii catolice pentru că, zicând un cunoscut scriitor german: „politica „centrum“-ului în secolul din urmă a fost politica bisericii catolice, „centrum“-ul fiind aici numai brațul lumesc al unei politici bisericesti de dimensiuni internaționale. A avut multă dreptate Bismarck când a spus că „centrum“-ul a fost un tun de cetate, care avea să dărâme zidurile statului german“.

Celce privește numai puțin mai adânc în planurile politice catolice, poate observa cu ușurință că, săcialdemocratismul combătut de catolici ca concepție de viață, în lupta împotriva statului german a fost asociatul centrului „așazis“ creștin.

„Centrum“-ul catolic a lucrat decenii dealungul în spiritul papii Piu al IX-lea, care la 18 Ianuar 1874 a declarat, că piatra răzburării se și află în mișcare pe deal în jos ca să distrugă statul lui Bismarck întemeiat împotriva lui Dumnezeu. Nu incidental, ci conform unui plan satanic întocmit de politica Romei lucrează mână 'n mână Matias Erzberger, Scheidemann și Crispian.

Totală lipsă de remușcări a politicii centrului o ilustrează admirabil și o

fără precupețire timpul liber ce li-l lasă școala pentru instruirea tineretului. Și de data aceasta, prin execuția măiastră a liturghiei lui Muzicescu, corul a înțrecut așteptările credincioșilor veniți în număr mare și din comune învecinate. A predicat pâr. Iordan Curcubătă din Budila, despre „Virtuțile creștine“, anunțând și șezătoarea de după masă, care s'a deschis prin cântarea rugăciunii „Împărate cereșc“, conferențind apoi părintele Aurel Radu, din Teliu despre „Idealul național“, în cuvinte mișcătoare, spuse pe înțelesul mulțimii.

Succes deosebit a reperat corul cu: imnuri religioase, colinde și alte cântări românești, toate sub conducerea harnicilor soți Goicea. Asist.

serie nesfârșită de fapte mult vorbitoare, dintre cari amintim aici câteva. Acel Erzberger, care a fost dat pe mâna parchetului pentru delapidări, este preamărit de presa centrului ca un „mare catolic“. S'a dovedit că conspirația separatistă din Renania a fost organizată și condusă de preoți și capelani ai centrului. Dr. Georg Moenius, preotul catolic emigrat acum, fostul redactor al revistei „Allgemeine Rundschau“ scrie într-o lucrare a sa intitulată: „Paris inima Franței“, München 1928, între altele și cele ce urmează: „Mândria episcopatului și a clerului în toate veacurile și în toate țările lumii creștine a fost aceea de a sta pe partea papei chiar și împotriva patriei proprii. Gallicanism este naționalism; catolicismul însă va rupe șira spinării naționalismului. Germania a căzut în păcatul naționalismului. Dela reformație, care numai în parte a reușit, partea catolică zace ca un corp strein în organismul național protestant. Catolicismul, — spre supărarea naționaliștilor — este ultramontan și împiedecă formarea unui stat național“.

Centrum-ul n'a dat nici când alenția cuvenită pericolului care amenința creștinismul în Germania marxistă. El era plin de ură împotriva unui Reich puternic și din cauza aceasta n'a sprijinit nicicând mișcarea naționalistă, ci și-a întins mâna sa criminală marxismului distructiv.

Patrusprezece ani dealungul Prusia, adevă o treime din întregul Reich, a fost guvernată de centrum-ul întovărășit cu marxismul. Bolșevizarea culturii, batjocorirea și umilirea neamului se datorește marxismului și tovarășului său, care a fost centrum-ul așazis creștin.

Planul lor a fost clar și distinct. În

realismului medieval. După el fenomenele conștiinței sunt reale, iar celorlalte le contestă realitatea. De aici alte concluzii psihologice.

Paralelismul fisio-psihologic vorbește de fenomene fizice și psihice, cari merg paralel ca două linii cari nu se ating niciodată. După ei altcum se analizează și descrierează cele ce constituie lumea psihologiei.

Psihologia experimentală însoțește de multe ori pe fiecare din aceste curente, bazându-se pe măsurări, comparări, pe statistici. Ne dă și concluzii, pe cari se poate pune temei.*

Care din aceste curente ne pot da psihologia, căreia să-i solicităm ajutorul?

Noi vorbim despre suflet ca despre o ființă vie, cu existență aparte de a trupului. „Sufletul e care fece viu“, sufletul care e mai mare decât trupul, cum ne spune Mântuitorul. Sufletul vrem să-l întărim, să-l înoin, să-l sfințim, să-l mântuim, să-l prezentăm curat și întreg înaintea Ziditorului său. Ce ajutor ne poate îmbia o psihologie fără suflet?

Noi solicităm ajutorul psihologiei care știe ce e sufletul, care cunoaște puterile lui și vorbește limpede despre el și cele ale lui, fie că face numai introspecțiune sau se folosește și de rezultatele experien-

* Vezi Ios. Geysler: Die Seele.

țărilor. Psihologia aceasta trebuie să plece dela concepția creștină despre lume și despre om. Psihologia dihotomistă creștină singură ne poate sta într'ajutor cu folos incontestabil.

Pentru un bun învățământ religios românesc ne trebuie psihologia religioasă ortodoxă care să ție seamă și de specificul etnic al neamului nostru. Va avea menirea să analizeze cuprinsul psihologic al religiei ortodoxe și ce sensibilitate dovedește sufletul românesc față de cele ale ortodoxiei; cum înțelege el frica de Dumnezeu, rușinea de oameni, optimismul, idealismul, fericirea creștinească; cum se formează și cum cresc comorile cerești, în sufletul nostru. Să analizeze din care parte a sufletului e mai ușor să începem munca de coborâre a împărăției lui Dumnezeu în fiul neamului nostru. Dela rațiune, dela emotivitate, sau dela voință? Nu poți porți în același fel la orce vârstă și nici la fiecare neam la fel. E lucru, pe care noi cei din Ardeal, unde trăim mai amestecați cu neamuri străine și de confesiuni deosebite, îl observăm foarte ușor. Cutez să afirm, că un preot sas, chiar ortodox de ar fi, n'ar putea fi de mare folos unei parohii ortodoxe românești, din cauza felului deosebit de receptivitate și de reacție psihologică deosebită la sas și deosebită la român. De aceea

Bavaria catolică se făcea o politică conservativă apărând astfel sudul catolic; în nord aveau de lucru cu protestanții împotriva cărora s'au asociat cu tovarășii roșii. Centrul și-a asigurat cele mai însemnate posturi culturale și politice, în universități, în ministerii, sprijinind totodată în țara întreagă politica internațională a comunistilor. Dacă național-socialismul n'ar fi ajuns la putere, în curând s'ar fi realizat planul centrului, care era distrugerea nordului protestant de către comunism și separarea sudului, vestului și a sudostului, împreunându-le acestea cu Austria catolică sau formând din ele state independente sub protectoratul francez. În forma aceasta ajungea Germania de nou în situația tragică, în care se aflase la sfârșitul războiului de treizeci de ani.

Politicienii centrului au combătut dela început cu multă înverșunare național-socialismul pentru deșteptarea națională provocată de acesta stigmatizându-l drept „cea mai mare erezie a veacului al 20-lea” (la congresul ctolic din Konstanz 1923). Mișcarea național-socialistă voise atunci ca împreună cu catolicii să lupte împotriva materialismului și a marxismului. Dar ei au declarat steagul național drept păgân, nici un preot n'avea voie să-l sfințească, iar cămășilor brune le era interzisă intrarea în biserică și înmormântarea cu preot.

Această luptă dărză împotriva statului o continuă și azi pe toate căile și cu toate mijloacele biserica Romei. Un singur exemplu clasic dovedește cu prisosință acest lucru:

O fetiță care suferea de debilitate mintală de proveniență ereditară, a fost adusă într-o clinică și — cu învoirea părinților — sterilizată. Operația a fost însă urmată de grave complicații, cari au provocat moartea fetiței.* În partea locului (Turingia) este obiceiul de a răspândi știrile morții prin imprimare întocmite de preotul satului. Acesta comunică credincioșilor următoarele: Fecioara creștină X, a răposat în Domnul ca martiră a credinței sale.

Dispoziția statului, ca în viitor Germania să nu fie un sanator de nebuni sau imbecili, ci un popor sănătos, capabil de muncă, este interpretată de catolici ca o persecuție a credinței. O operație nereușită este prezentată ca o persecuție îndreptată împotriva creștinismului ca în vremuri de demult. Dacă privim însă lucrul mai de aproape, putem constata cu ușurință ce zace în dosul atâtor perorații așazise religioase. Nu este vorba aici — precum constată un cunoscut scriitor german — de nevoi religioase propriu zise, ci de teama, că se sfârșește cu puterea politică a bis-

* De sine înțeles, că sterilizarea nu o putem aproba nici noi, — în nici un caz.

cred, că la facultățile de teologie — la celelalte nu putem nădăjdui așa ceva (dl Marin Ștefănescu dela Cluj e corb alb) — și la academiile teologice ar trebui să se sistemeze catedre, biblioteci și laboratoare, și să pregătească oameni, pentru psihologia religioasă ortodoxă și română. Dar și până atunci, în școlile teologice să se pună mai multă grijă pe cunoștințele de psihologie creștină. Căci trebuie să ieșim din faza de empirism personal.

Așadar:

Între religie și psihologie există dela fire o strânsă legătură, câtă vreme religia e fapt real și parte integrantă a sufletului omenesc și câtă vreme cea obiectivă se cere strecurată în suflet pentru altoirea celei subiective.

Prin faptul, că psihologia studiază fenomenele și puterile sufletului, ea ne pune la dispoziție tot ce trebuie să știm în legătură cu munca de coborîre a religiei obiective ca forță reală vie în suflet. Acesta constituie ajutorul cel mare, pe care ni-l dă psihologia și fără de care n'am putea face nici instrucție, nici educație, deci peste tot învățământ religios.

Dar dacă din curiozitate urmărim „evoluția” științei psihologiei, ajutor nu putem cere decât dela psihologia care ne înțelege și care pune boii înaintea carului, nu carul înaintea boilor.

sericii catolice în Germania. Toate intri-gile catolice din epoca lui Bismarck, toate trădările centrului din cursul războiului, toată politica fatală din anii 1818—1933 s'a prăbușit azi în fața naționalismului re-înviat.

În Germania lui Hitler este asigurată deplina libertate a credinței, dar biserica Romei nu s'a mulțumit nicicând, și firește nu se mulțumește nici azi cu ogorul sufletesc, ei nu-i place să lucreze numai în via Domnului ceresc, ci râvnește mai mult: să devie stăpână în via domnului pământesc, — dar de data aceasta se pare că stăpânul Reich-ului nu va merge la Canossa, ci trimite fără zăbavă la parchet și la închisoare pe „fiii Romei”, cari pentru „sfânta Romă” nu pregetă a face nici chiar contrabandă cu devize în stil mare.

Dr. N. T.

Comunicat

Se aduce la cunoștință Preacuc. protopopi și cucernicilor preoți, că pentru obținerea carnetelor pe C. F. R. trebuie să se anexeze la cerere o fotografie semnată în față de titular, iar pe dos să fie pusă adresa exactă, o recipisă dela gară despre achitarea taxei de 25 lei de fiecare carnet. Pentru copii mai trebuie și extras de botez. Dacă capul familiei are carnet și ulterior cere carnete pentru membrii familiei, trebuie să arate și numărul carnetului.

Orice cerere înaintată fără aceste anexe nu se va rezolvi și va fi trecută la arhivă.

Sibiu, 12 Decembrie 1935.

Consiliul arhiepiscopesc

Știri din biserica ortodoxă de peste hotare

Un congres al comunităților române din Grecia s'a întrunit, în toamna acestui an, în sala școlii primare române din Salonic și a cerut înființarea unei eparhii ortodoxe române în Salonic.

Congresul a hotărât să ceară dela guvernul grec recunoașterea existenței juridice a comunităților române din Grecia și punerea pe picior de egalitate a școlilor române de acolo cu școlile de stat.

Pentru împlinirea acestor desiderate, și a altora de același fel, s'a ales un consiliu general, de 5 membri, însărcinat cu depline puteri din partea congresului.

De această psihologie avem nevoie și cerem bisericii să ne dea puțința s'o avem, pentru că munca noastră e deosebit de grea, dorind să armonizăm și întruchipăm concepția de biserică (solidarizarea prin dogmă) cu cea de libertate a timpului nostru (fără a trece la interpretarea biblică protestantă), neignorând etnicul din individ și individul la diferitele lui vârste cu necesități diferite. Fără ea nu putem face tot ce dorim.

Inercând să rămânem, nu la „metode medievale”, ci la altele și mai vechi, la ale Mântuitorului, vrem să cunoaște sufletul omenesc cât mai bine și ne-am bucura să-l putem cunoaște numai ca apostoli Domnului: cu intuiția care trece dincolo de timp.

Altcum nu vom putea mântui suflete. Și scopul nostru și al învățământului religios acesta e: de a mântui sufletele prin perfecționare morală continuă, urmărită ceas cu ceas și clipă de clipă.

Retrăim vremea lui Iulian Apostatul. Pe acesta îl văd rânjind diabolic după multe perdele, în multe adunări și în dosul multor măști. De aceea am ținut să depășesc puțin cadrul subiectului.

Cele înșirate nu ie-am spus cu gândul, că on. cetitor nu le-ar ști și n'ar mai fi auzit de ele. Le-am spus, ca să ne uni-

INFORMAȚIUNI

Știre personală. I. P. Sf. Sa Mitropolitul nostru Nicolae a plecat Luni în 9 c. la București, ca să participe la ședințele colegiului electoral pentru alegerea episcopilor la scaunele dela Arad și Hotin. Marți în 10 c. a condus colegiul electoral pentru alegerea episcopului dela Arad. Joi a participat la ședința Sf. Sinod, care a aprobat alegerea celor doi episcopi și a înaintat actele de alegere M. Sale spre confirmare. Joi în 12 seara I. P. S. Sa a sosit la reședință.

Cercul studenților în teologie ardeleni „Andrei Șaguna”, dela universitatea din Cernăuți, și-a comemorat patronul în seara zilei de 30 Noemvrie c., în Aula universității, printr'o șezătoare festivă, cu ales program de coruri și conferințe. Dl profesor universitar, Dr. Romulus Căndea a vorbit despre: „Personalitatea lui A. Șaguna în cadrele românismului”. Distinsul profesor, în conferința sa, a evocat figura măreață a mitropolitului Andrei Șaguna, arătând meritele marelui ierarh nu numai pentru Ardeal, ci pentru întreg neamul românesc. V. V. Gr.

† Pr. Longin Goțiu, paroh ortodox român în Brăznic, protopopiatul Dobra, după o păstorire de 20 ani în via Domnului și în vârstă de 48 ani, și-a dat sufletul în mâinile Creatorului în ziua de 2 Decembrie 1935 și a fost înmormântat în 4 Decembrie în cimitirul din Brăznic, jălit de o îndurerată familie și de enoriașii săi. Odihnească cu dreptii!

La societatea „Crucea Roșie”, Sibiu, s'au primit până acum, drept contribuiri pentru ajutorarea fraților noștri basarabeni, 34.330 lei 75 bani.

Dna Ana Todoran, din Lupșa, jud. Târnava mare, venind cu autobuzul dela Făgăraș la Sibiu, a găsit o fetiță de 9 ani, cu numele Lucreția, care a fost perdută dela un car cu copii din Basarabia. Dacă cineva dorește a ști de soarta fetiței, o pot afla la pâr. Todoran din Lupșa, județul Târnava mare.

Șapte călugări catolici condamnați în Germania. Un tribunal german, după trei zile de debateri, a condamnat pentru contrabandă de divize pe următorii călugări catolici: Wilhelm Brinkman, din ordinul redemptoriștilor, la șase ani și o lună închisoare, 100.000 mărci amendă și 18.000 mărci daune; călugărul A. Wamz la 3 ani închisoare, 50.000 mărci amendă și 107.000 mărci daune; călugărul Wilhelm Platte la 2 $\frac{1}{2}$ ani închisoare și 30.000 mărci amendă. Alți patru călugări au fost osândiți la pedepse care variază între 4 luni și 3 $\frac{1}{2}$ ani închisoare, și între 5000—10.000 mărci amende și daune.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, 15 Decembrie 1935, va predica părintele rector N. Colan.

ficăm vederile și atitudinea; și pentru că să se audă acolo unde trebuie să se audă, și să fim înțeleși. Țara trece prin grozave încercări morale și nici un semn de îndreptare. Doar porunci! Cu porunci numai însă nu se îndreaptă mare lucru. Îndreptarea care rodește crește din sulete în afară. Și aceasta n'o poate face decât Domnul prin mijlocirea harului divin și a muncii devotate din partea slujitorilor Lui pricepuți. Noi n'am pornit războiu împotriva științei, nici a omului. Noi suntem în războiu cu răul din om și din lume și vrem să salvăm, să mântuim omul pentru a-l prezenta vieții și lui Dumnezeu întreg, curat, inoît și sfințit. Și în această luptă vom întrebuinta și armele și rezultatele științei care ne poate fi de folos. Nu suntem și nu vrem să fim nici mercenari, nici simpli meșteșugari la catedră. Suntem a Celuice ne-a spus: „Indrăzniți, Eu am biruit lumea”, și stând sub comanda Lui vom birui.

Muncind stăruitor și cu grijă psihologică la cultivarea tinerelor mlădițe ale Domnului, știm că Iulian Apostatul va mai mușca odată țărana, rostind din nou și pentru toate veacurile: „Ai învins, Galileene!”

Protopop Gh. Maior
profesor de religie, Sibiu

Colinde, Duminecă, 15 Decembrie 1935, la ora 6 seara, se va da un concert de colinde în sfânta biserică a mitropoliei din Sibiu. Va cânta corul mitropoliei și al școlii normale „A. Șaguna”, sub conducerea profesorului T. Popovici. — Intrarea este liberă. — Programe se vor distribui înainte de începerea concertului. On. public este rugat a se prezenta la timp, deoarece în cursul concertului porțile vor fi închise.

CĂRȚI ȘI REVISTE

Calendare pe anul 1936. — În editura și tipografia Krafft și Drotleff, S. A. Sibiu, au apărut, întocmite cu precizie, de dnul Horia Petra-Petrescu, două calendare: *Amicul Poporului*, în anul al 76-lea de apariție, și *Calendarul Săteanului*, în al 45-lea an de când a văzut lumina tiparului.

Pe lângă partea obișnuită a calendarelor, publicațiile mai nouă, întocmite de dl H. Petra-Petrescu, conțin pe câteva pagini o bună lectură, distractivă și instructivă, proză și versuri, cu mai multe ilustrații de actualitate și iscusit alese. Prețul de vânzare al unui calendar este 19 lei și se poate cere dela Libr. Krafft și Drotleff, Sibiu, și dela alte librării.

Poșta redacțiunii

Pr. S. R. în I. G. D. Asemenea articole e bine să fie publicate într'un mare cotidian din capitală, b. o. în *Universul*, ca lucrul să-l cunoască o lume cât mai mare de cetitori.

T. H. în V. S'a publicat în «Lumina Satelor».

Nr. 627—1935 prot.

(48) 1—3

Concurs

Pentru ocuparea postului de paroh în parohia vacantă de clasa I-a Petrila Regele Ferdinand I, protopopiatul Jiu, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Venitele acestui post sânt:

1. Salarul dela stat, conform coalei B.
2. Locuință cu avantajii la luminat și încălzit.

3. Stola pentru serviciile de: cuminecare a bolnavilor, botez, cununie și înmormântare este răscumpărată cu o sumă fixă lunară, conform hotărârii consiliului parohial din 4 Octomvrie 1935, numai pentru angajații societății minere „Petroșani”; pentru ceilalți credincioși stola este cea obișnuită în parohiile tractului protopopesc Jiu.

Concurenții cari vor primi binecuvântare de candidare dela P. V. Consiliu arhiepiscopesc își vor înainta cererile, însoțite de actele prevăzute de legea, regulamentul și ordinațiunile în vigoare, în termenul indicat, oficiului protopopesc ortodox român Jiu, Petroșani, județul Hunedoara, și — cu prealabila aprobare a protopopului — se vor prezenta în vreo Duminecă sau sârbătoare în parohie pentru a sluji, cânta, predica și a face cunoștință cu enoriașii.

Oficiul protopopesc Jiu în înțelegere cu consiliul parohial.

Ion Duma
protopop.

(49) 1—3

Concurs

Pentru întregirea postului de paroh în parohia vacantă de clasa III-a Simeria veche cu filia Râpaș, din protopopiatul Orăștie, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Sesiune parohială (eclejie) 6 jug.
3. Stola satorită de consiliul parohial la 13 Octomvrie a. c. Se poate afla dela oficiul parohial.

Doritorii de a concura la acest post, își vor înainta cererea, însoțită de documentele necesare și de permisul dela Ven. Consiliu arhiepiscopesc, de a putea concura, subscrisului oficiu protopopesc în termenul arătat mai sus.

Este de dorit ca concurenții, anunțând înainte acest oficiu, să se prezinte în vreo Duminecă sau sârbătoare, luând parte la serviciul divin în parohie și predicând, pentru a se face cunoscuți poporului.

Orăștie, 1 Decembrie 1935.

Oficiul protopopesc în înțelegere cu consiliul parohial.

Ioan Moța
adm. prot.